

MISSÄ
METSÄ
KOHTAA
TÄHDET

GLENDY VANDERAH

Glendy Vanderah

Missä metsä kohtaa tähdet

Suomentanut Virpi Kuusela

Shakespeare-sitaatin suomennos Paavo Cajander

SAGA Egmont

Missä metsä kohtaa tähdet

Translated by Virpi Kuusela

Original title: *Where the Forest Meets the Stars*

Original language: English

Cover: Shasti O'Leary Soudant

Copyright ©2019, 2023 Glendy Vanderah and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727041889

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

*Cailleylle, Williamille ja Grantille
sekä Scottille*

1

Kenties tyttö oli vaihdokas. Hän oli miltei näkymätön, hänen kalpeat kasvonsa, hupparinsa ja housunsa sulautuivat hänen takanaan olevaan hämäänsä metsään. Hän oli paljasjaloin. Hän seisoj liikkumatta, toinen käsivarsi hikkoripuun rungon ympärillä, eikä hän hievahtanutkaan, kun auto pääsi ratisevan soratien loppuun ja pysähtyi muutaman metrin päähän.

Sammutettuaan auton Jo käänsi katseensa pois tytöstä ja otti kiikarin, repun ja paperinsa pelkääjän paikalta. Ehkä lapsi palaisi satumaaailmaansa, jos hän ei katsoisi.

Tyttö seisoj kuitenkin yhä siellä, kun Jo nousi autosta. ”Näen sinut”, Jo sanoi hikkoripuun vieressä olevalle varjolle.

”Tiedän”, tyttö sanoi.

Jon vaelluskengistä karisi kuivunutta savea betoniselle pihapolulle. ”Tarvitsetko sinä jotakin?”

Tyttö ei vastannut.

”Miksi olet minut pihallani?”

”Yritin silittää koiranpentuasi, mutta se ei antanut.”

”Ei se ole minun koirani.”

”Kenen sitten?”

”Ei kenenkään.” Jo avasi verkkokuistin oven. ”Sinun pitäisi mennä kotiin ennen kuin on täysin pimeää.” Hän sytytti kuistin hytysvalon ja avasi etuoven. Sytytettyään valot sisälle hän palasi lukitsemaan etuoven. Tyttö oli arviolta vain noin yhdeksän vuoden ikäinen, mutta saattoi silti juonia jotakin.

Viisitoista minuuttia myöhemmin Jo oli käynyt suihkussa ja vaihtanut ylleen t-paidan, collegehousut ja sandaalit. Hän sytytti keittiön valot, mikä houkutteli äänettömän hyönteisparven tummien ikkunoiden ulkopuolelle. Keräillessään grillaustarvikkeita hän ajatteli ohimennen hikkoripuun alla ollutta tyttöä. Tyttö pelkäisi liikaa pimeää metsää jäädäkseen sinne. Tämä olisi jo lähtenyt kotiin.

Jo vei marinoidun kananrintapalan ja kolme vihannesvarrasta ulos tulisijalle keskelle rikkaruohoista nurmikkoa, joka erotti keltaisen lautaverhoillun talon parista hehtaarista kuutamoista ruohotasankoa. Kinney Cottagenä tunnettu neljäkymmentäluvun vuokratalo oli kukkulan laella metsään päin. Omistaja kulotti talon takana olevan pienen ruohotasangon säännöllisesti estääkseen metsää kasvamasta liian lähelle. Jo sytytti tulen kiviympyräsä keskelle ja pani grillausritilän tulen yläpuolelle. Pannessaan kanan ja vartaat liekkien ylle hän jännittyi, kun talon nurkan takaa ilmestyi tumma hahmo. Tyttö. Tämä pysähtyi muutaman metrin päähän tulesta ja katsoi, kun Jo pani viimeisen vartaan ritilälle. ”Eikö sinulla ole hellaa?” tyttö kysyi.

”On.”

”Miksi sitten laitat ruokaa ulkona?”

Jo istahti yhdelle neljästä kuluneesta retkituolista. ”Koska se on minusta mukavaa.”

”Tuo tuoksuu hyvältä.”

Jos tyttö oli tullut sinne pihistämään ruokaa, tämä joutuisi pettymään tyhjiin kaappeihin, sillä kenttäbiologilla ei ollut juurikaan aikaa käydä ruokaostoksilla. Tyttö puhui paikallisella korostuksella, ja tämän paljaat jalat kielivät tämän tulleen jostain naapuritalosta. Tyttö voisi vallan mainiosti mennä kotiinsa syömään.

Tytttö hivuttautui lähemmäs, ja tuli väritti tämän omenaposket ja vaaleahkot hiukset, muttei silmiä, jotka olivat yhä vaihdokkaan mustat aukot kasvoissa.

”Eikö sinun olisi jo aika mennä kotiin?” Jo kysyi.

Tytttö tuli lähemmäs. ”Minulla ei ole kotia Maassa. Tulin tuolta.” Hän osoitti taivasta kohti.

”Mistä?”

”Ursa Majorista.”

”Ison karhun tähdistöstä?”

Tytttö nyökkäsi. ”Olen Tuulimyllygalaksista. Se on Ison karhun hännän vieressä.”

Jo ei tiennyt mitään tähdistöistä, mutta nimi kuulosti sellaiselta, jonka joku lapsi voisi keksiä. ”En ole koskaan kuullut Tuulimyllygalaksista”, Jo sanoi.

”Siksi te ihmiset sitä kutsutte, mutta meillä on sille toinen nimi.”

Jo näki nyt tytön silmät. Tytön katse huokui älykkyyttä, joka oli oudon kypsää tämän lapsenkasvoin, ja Jo piti sitä merkinä siitä, että tyttö tiesi sen kaiken olevan pelkkää leikinlaskua.

”Miksi näytät ihmiseltä, jos olet avaruudesta?”

”Minä vain käytän tämän tytön ruumista.”

”Käske hänen mennä kotiin, kun kerran olet hänessä, sopiiko?”

”Ei hän voi. Hän oli kuollut, kun otin hänen ruumiinsa. Hänen vanhempansa pelästyisivät, jos hän menisi kotiin.”

Se oli jokin zombijuttu. Jo oli kuullut sellaisista leikeistä. Tyttö oli kuitenkin tullut väärään taloon, jos etsi jotakuta leikkimään avaruusolentozombia kanssaan. Jo ei ollut koskaan ollut hyvä lasten kanssa eikä mielikuvitusleikeissä, ei edes ollessaan itse nuori tyttö. Jon vanhemmat olivat olleet molemmat tutkijoita ja he olivat sanoneet usein, että tupla-annos analyyttisiä geenejä oli tehnyt hänestä sellaisen. Heillä oli ollut tapana vitsailla, että hän oli tullut kohdusta otsaansa päättäväisesti rypistäen, aivan kuin olisi laatinut hypoteesia siitä, missä oli ja keitä kaikki synnytyssalissa olevat ihmiset olivat.

Ihmisen ruumiissa oleva muukalainen katsoi, kun Jo käänsi kananrinnan.

”Sinun on parasta mennä kotiin syömään”, Jo sanoi.

”Vanhempasi ovat huolissaan.”

”Minähän sanoi, ettei minulla ole –”

”Tarvitseeko sinun soittaa jollekin?” Jo otti kännykän housuntaskusta.

”Kenelle minä soittaisin?”

”Mitä jos minä soitan? Kerro minulle numerosi.”

”Miten minulla voisi olla numero, kun tulin tähdistä?”

”Entä se tyttö, jonka ruumiin otit? Mikä hänen numeronsa on?”

”En tiedä hänestä mitään, en edes hänen nimeään.”

Olipa tytöllä mielessään mitä hyvänsä, Jo ei jaksanut sitä. Hän oli ollut hereillä aamuneljästä asti, tarponut pellolla ja metsässä helteessä ja kosteudessa yli kolmetoista tuntia. Sellainen ohjelma

hänellä oli ollut miltei joka päivä viikkojen ajan, ja ne muutamat tunnit, jotka hän vietti iltaisin talossa, olivat tärkeää rentoutumisaikaa. ”Soitan poliisille, jos et lähde”, hän sanoi yrittäen kuulostaa tiukalta.

”Mitä *poliisit* tekevät?” Tyttö sanoi sen aivan kuin ei olisi ikinä kuullut sanaa.

”Taluttavat sinut niskasta kotiin.”

Tyttö risti käsivarret laihalle rintakehälleen. ”Mitä poliisit tekevät kun kerron, ettei minulla ole kotia?”

”He vievät sinut poliisiasemalle ja etsivät vanhempasi tai sen kenen kanssa sitten asutkin.”

”Mitä he tekevät kun he soittavat niille ihmisille ja kuulevat, että heidän tyttärensä on kuollut?”

Tällä kertaa Jon ei tarvinnut esittää vihaista. ”Kuule, ei ole hauskaa olla yksin maailmassa. Sinun pitäisi mennä kotiin sinusta välittävien ihmisten luokse.”

Tyttö piti käsivarsiaan entistä tiukemmin ristissä, muttei sanonut mitään.

Lapsen piti herätä todellisuuteen. ”Jos sinulla ei oikeasti ole perhettä, poliisit panevat sinut sijaiskotiin.”

”Mikä se on?”

”Asut ihan vieraiden ihmisten luona, ja joskus he ovat ilkeitä, joten sinun on parasta mennä kotiin ennen kuin soitan poliisille.”

Tyttö ei liikahtanutkaan.

”Olen tosissani.”

Koiranpentu, joka oli kerjännyt ruokaa Jon tulisijalla muutamana iltana, löntysteli nuotion valoon. Tyttö istuutui kantapäilleen, ojensi kätensä ja kutsui koiraa korkealla äänellä saadakseen silittää sitä.

”Ei se tule lähemmäs”, Jo sanoi. ”Se on villi. Se on luultavasti syntynyt metsässä.”

”Missä sen äiti on?”

”Kuka tietää?” Jo laski kännykän kädestään ja käänsi vartaita. ”Pelottaako sinua jostain syystä mennä kotiin?”

”Mikset sinä usko, että minä olen tähdistä?”

Jääräpäinen pentu ei ymmärtänyt, milloin lopettaa. ”Kuule, kukaan ei usko, että olet avaruusolento.”

Tyttö käveli ruohotasangon reunaan, kohotti kasvonsa ja kätensä tähtitaivasta kohti ja lauloi jonkinlaista siansaksaa, jonka olisi kai pitänyt kuulostaa muukalaisten kieleltä. Tytön sanat soljuivat kuin vieras kieli, jonka tämä osasi hyvin, ja vaiettuaan tyttö kääntyi Johun päin itseensä tyytyväisen näköisenä, kädet lanteillaan.

”Toivottavasti pyysit avaruusolentokavereitasi hakemaan sinut takaisin”, Jo sanoi.

”Se oli kunnianosoitus.”

”*Kunnianosoitus* – hyvä sana.”

Tyttö palasi nuotion valoon. ”En voi mennä vielä takaisin. Minun täytyy olla Maassa, kunnes olen nähnyt viisi ihmettä. Se kuuluu meidän valmennukseemme, jonka saamme tiettyssä iässä – vähän kuin kävisimme koulua.”

”Joudut viipymään jonkin aikaa. Vesi ei ole muuttunut viiniksi pariin vuosituhanteen.”

”En tarkoita Raamatun ihmeiden kaltaisia.”

”Millaisia ihmeitä sitten?”

”Mitä tahansa”, tyttö sanoi. ”Sinä olet ihme, ja tuo koira on. Tämä on ihan uusi maailma minulle.”

”Hyvä, olet siis nähnyt jo kaksi.”

”Ei, vaan säästän ne tosi hyviin juttuihin.”

”Voi kiitos.”

Tyttö istuutui Jon lähellä olevaan retkituoliin. Paistuvasta kananrinnasta tihkui rasvaista marinadia tuleen, josta kohosi herkulliselta tuoksuvaan savua ilmaan. Tyttö tuijotti vartaita. Hänen nälkänsä oli aitoa, siinä ei ollut mitään mielikuvituksellista. Ehkei tytön perheellä ollut rahaa ruokaan. Jo yllättyi, ettei ollut tullut sitä heti ajatelleeksi.

”Mitä jos antaisin sinulle vähän ruokaa ennen kuin menet kotiin?” hän kysyi. ”Pidätkö kalkkunapurilaisista?”

”Miten voisin tietää, miltä kalkkunapurilaiset maistuvat?”

”Haluatko sinä kalkkunapurilaisen vai et?”

”Haluan. Minun pitää kokeilla uusia asioita täällä ollessani.”

Jo siirsi kananrinnan ritilän viileämmälle reunalle ja lähti sisälle hakemaan pakastepurilaisen, lisukkeet ja sämpylän. Hän muisti jääkaapissa olevan viimeisen juustoviipaleen ja lisäsi sen tytön ateriaan. Tyttö tarvitsi sitä luultavasti häntä enemmän.

Jo palasi pihalle, pani kalkkunapihvin grilliin ja muut ainekset vieressään olevalle tyhjälle tuolille. ”Toivottavasti pidät juustosta purilaisessa.”

”Olen kuullut juustosta”, tyttö sanoi. ”Se on kuulemma hyvää.”

”Kuka sanoo, että se on hyvää?”

”Ne jotka ovat jo käyneet täällä. Me opiskelemme hieman Maasta ennen kuin tulemme tänne.”

”Mikä sinun planeettasi nimi on?”

”Sitä on vaikea sanoa teidän kielellänne – se kuulostaa vähän *Ollapaamilta*. Onko sinulla vaahtokarkkeja?”

”Opettivatko ollapaamilaiset sinulle vaahtokarkeista?”

”Lapset kuulemma panevat niitä kepin päähän ja sulattavat tulen yläpuolella. Ne ovat kuulemma todella hyviä.”

Jolla oli viimeinkin syy avata vaahtokarkkipussi, jonka hän oli ostanut hetken mielijohteesta muutettuaan taloon. Ehkä hän voisi käyttää ne ennen kuin ne vanhenisivat. Hän kävi hakemassa vaahtokarkit keittiönkaapista ja pudotti pussin muukalaisen syliin. ”Sinun pitää syödä ruoka ennen kuin avaat karkkipussin.”

Muukalainen etsi kepin, istuutui tuoliinsa vaahtokarkit tiukasti sylissään ja katsoi tummilla silmillään kalkkunapihviä. Jo paahtoi sämpylän ja pani lautaselle juustopurilaisen viereen vartaan, jossa oli paistettuja perunoita, parsakaalia ja herkkusieniä. Hän otti esiin kaksi juomaa. ”Pidätkö omenamehusta?”

Tyttö otti lasin ja maistoi. ”Tämä on tosi hyvää!”

”Riittävän hyvää ollakseen ihme?”

”Ei”, muukalainen sanoi, mutta joi silti hetkessä puolet lasillisestaan.

Tyttö oli miltei syönyt purilaisensa siinä vaiheessa, kun Jo haukkasi omaa ruokaansa. ”Milloin söit viimeksi?” Jo kysyi.

”Planeetallani”, muukalainen sanoi posket ruokaa pullollaan.

”Milloin se oli?”

Tyttö nielaisi. ”Eilen illalla.”

Jo laski haarukkansa. ”Etkö ole syönyt koko päivänä?”

Tyttö pani tomaattiviipaleen suuhunsa. ”En halunnut syödä tätä ennen. Olin tavallaan sairas – matkasta Maahan ja ruumiin vaihtamisesta ja kaikesta muusta.”

”Miksi sitten syöt aivan kuin olisit nääntymäisilläsi nälkään?”

Tyttö taittoi viimeisen palasen purilaisestaan ja heitti sen kerjäävälle koiranpennulle, luultavasti todistaakseen, ettei ollut nääntymäisillään nälkään. Koira ahmaisi sen yhtä nopeasti kuin tyttö oli ahminut oman osuutensa. Kun muukalainen tarjosi

kämmenellään olevaa viimeistä murusta, koira hiipi lähemmäs, sieppasi murusen tytön sormista ja vetäytyi kauemmas syödessään sen. ”Näitkö?” tyttö kysyi. ”Se söi kädestäni.”

”Näin.” Jo näki myös lapsen, joka saattoi olla oikeasti pulassa. ”Onko sinulla pyjamanhousut jalassa?”

Tyttö vilkaisi ohuita housujaan. ”Siksi ihmiset näitä kai kutsuvat.”

Jo leikkasi uuden palasen kananrinnasta. ”Mikä sinun nimesi on?”

Tyttö oli polvillaan ja yritti kontata lähemmäs koiranpentua. ”Ei minulla ole Maan nimeä.”

”Mikä sinun muukalaisnimesi on?”

”Vaikea sanoa...”

”Kerro se vain.”

”Se on vähän kuin *Eerpud-na-asru*.”

”Eer pu...?”

”Ei, *Eerpud-na-asru*.”

”Hyvä on, *Eerpud*, haluan että kerrot minulle, miksi oikeasti olet täällä.”

Tyttö luovutti toivonsa aran koiran suhteen ja nousi seisomaan. ”Saanko avata vaahtokarkkipussin?”

”Syö ensin parsakaali.”

Tyttö katsoi tuolille jättämäänsä lautasta. ”Tuo vihreä juttuko?”

”Niin.”

”Minun planeetallani ei syödä vihreitä juttuja.”

”Sinähän sanoit, että sinun pitää kokeilla uusia asioita.”

Tyttö työnsi kolme parsakaalin nuppua nopeassa tahdissa suuhunsa. Hän pureskeli niitä repäistessään vaahtokarkkipussin auki.

”Miten vanha sinä olet?” Jo kysyi.

Tyttö nielaisi työläästi viimeiset parsakaalin muruset.

”Ihmiset eivät ymmärtäisi minun ikääni.”

”Minkä ikäisen ruumiin sinä otit?”

Tyttö työnsi vaahtokarkin keppinsä päähän. ”En tiedä.”

”Minun pitää ihan oikeasti soittaa poliisille”, Jo sanoi.

”Miksi?”

”Tiedät kyllä miksi. Olet jotain... yhdeksän... kymmenen? Et saa olla yksin ulkona illalla. Joku ei kohtele sinua oikein.”

”Minä vain juoksen karkuun, jos soitat poliisille.”

”Miksi? Poliisit voivat auttaa sinua.”

”En halua asua ilkeiden tuntemattomien luona.”

”Laskin vain leikkiä, kun sanoin niin. He löytävät varmasti mukavia ihmisiä.”

Tyttö tunki kolmannen vaahtokarkin keppiinsä.

”Tykkäisiköhän Pieni karhu vaahtokarkista?”

”Kuka on Pieni karhu?”

”Annoin sen koiranpennun nimeksi – minun tähdistöni vieressä olevan Ursa Minorin tähdistön mukaan. Eikö se näytäkin karhunpennulta?”

”Älä syötä sille vaahtokarkkeja. Ei se tarvitse sokeria.” Jo otti viimeisen kanapalasensa ja heitti sen koiralle. Hän oli liian hämmentynyt syödäkseen ruokaansa loppuun. Kanapalasen kadottu koiran kupuun hän tarjosi sille viimeiset vihannekset kahdesta vartaastaan.

”Olet kiltti”, tyttö sanoi.

”Olen tyhmä. Nyt en pääse ikinä siitä eroon.”

”Hui!” Tyttö toi liekehtivät vaahtokarkit kasvojensa eteen ja puhalsi ne sammuksiin.

”Anna niiden jäähtyä ensin”, Jo sanoi.

Tyttö ei odottanut, vaan sulloi kuuman valkoisen tahnan suuhunsa. Vaahtokarkit katosivat nopeasti, ja tyttö paahtoi uuden kepillisen Jon viedessä ruokatarvikkeet keittiöön. Hän pesi astiat nopeasti ja mietti uutta strategiaa. Paha kyttä ei selvästi toiminut. Hänen olisi voitettava tytön luottamus, jos hän halusi saada tästä jotain irti.

Hänen palatessaan tyttö istui risti-istunnassa maassa ja Pieni karhu nuoli tyytyväisenä sulanutta vaahtokarkkia tytön kädestä. ”En olisi ikinä uskonut, että tuo koira syö ihmisen kädestä”, hän sanoi.

”Vaikka tämä on ihmisen käsi, se tietää että minä olen Ollapaamin planeetalta.”

”Miten se auttaa?”

”Meillä on erityisvoimia. Me saamme hyviä asioita tapahtumaan.”

Lapsirukka. Epäilemättä toiveajattelua ankeissa olosuhteissa. ”Saanko käyttää keppiäsi?”

”Vaahtokarkkeihinko?”

”Ei, vaan sinun hätisteleminen pihastani.”

Tyttö hymyili. Vasempaan poskeen ilmestyi syvä hymykuoppa. Jo lävisti kaksi vaahtokarkkia kepillä ja piti niitä nuotion yllä. Tyttö palasi retkituoliin, ja koditon koira makasi hänen jalkojensa juuressa aivan kuin hän olisi jotenkin ihmeellisesti kesyttänyt sen. Kun vaahtokarkit olivat täydellisen ruskeita joka puolella ja riittävästi jäähtyneet, Jo söi ne suoraan kepeistä.

”En tiennyt, että aikuiset syövät vaahtokarkkia”, tyttö sanoi.

”Se on salaisuus, jota Maan lapset eivät tiedä.”

”Mikä sinun nimesi on?” tyttö kysyi.

”Joanna Teale. Mutta useimmat kutsuvat minua Joksi.”

”Asutko sinä täällä ihan yksin?”

”Vain kesän ajan. Olen vuokrannut talon.”

”Miksi?”

”Jos asut tämän tien varrella – kuten varmasti asut – tiedät miksi.”

”En asu tien varrella. Kerro minulle.”

Jo hillitsi halunsa kiistää valhe, koska muisti olevansa hyvä käyttä. ”Tämän talon ja sitä ympäröivät kolmisenkymmentä hehtaaria omistaa luonnontieteen professori nimeltä tohtori Kinney. Hän antaa muiden professorien käyttää tätä opetukseen ja jatko-opiskelijoiden käyttää tätä tutkimustyöhön.”

”Miksei hän halua asua talossa?”

Jo pani kepin nojaamaan tulisijan kiviä vasten. ”Hän osti paikan nelikymppisenä. Hän käytti tätä vaimonsa kanssa lomapaikkana ja tutki joessa olevia vesihyönteisiä, mutta he lakkasivat käymästä täällä kuusi vuotta sitten.”

”Miksi?”

”He ovat yli seitsemänkymmentävuotiaita, ja professorin vaimon on pysyttävä sairautensa vuoksi sairaalan lähellä. Nyt he käyttävät taloa tulonlähteenä, mutta vuokraavat sitä ainoastaan luonnontieteilijöille.”

”Oletko sinä luonnontieteilijä?”

”Olen, mutta vasta jatko-opiskelija.”

”Mitä se tarkoittaa?”

”Sitä, että olen suorittanut collegesta ensimmäiset neljä vuotta ja nyt suoritan kursseja ja työskentelen apuopettajana ja teen tutkimusta, jotta saan filosofian tohtorin paperit.”

”Mitä se tarkoittaa?”

”Tohtorintutkintoa. Kun saan sen, voin hakea töitä yliopiston professorina.”

Tyttö nuoli likaisia, koirankuolaisia sormiaan ja hieroi niillä poskiinsa tarttunutta mustunutta vaahtokarkkia. ”Eikö professori olekin opettaja?”

”On, ja useimmat minun alallani tekevät myös tutkimustyötä.”

”Mitä tutkimustyötä?”

Ehtymätöntä uteliaisuutta. Tytöstä tulisi erinomainen tieteilijä. ”Minun alaani ovat lintutiede ja lintujensuojelu.”

”Mitä sinä tarkalleen ottaen teet?”

”Riittää jo kysymykset, Eer pu...”

”Eerpud!”

”Sinun on aika mennä kotiin. Herään varhain, joten minun pitää lähteä nukkumaan.” Jo avasi hanan ja veti letkun nuotion luokse.

”Täytyykö sinun sammuttaa tuli?”

”Metsähallituksen kampanjakarhu Smokey Bear sanoo niin.” Tuli sihisi ja höyrysi, kun vesi voitti sen.

”Onpa surullista”, tyttö sanoi.

”Mikä?”

”Tuo märän tuhkan tuoksu.” Tytön kasvot näyttivät sinertäviltä keittiön ikkunasta tulevassa loisteputkivalossa, aivan kuin hänestä oli tullut jälleen vaihdokas.

Jo väänsi kitisevän hanan kiinni. ”Mitä jos kertoisit minulle totuuden siitä, miksi olet täällä ulkona?”

”Minähän kerroin”, tyttö sanoi.

”Älä viitsi. Menen sisälle, eikä minusta tunnu hyvältä jättää sinua tänne ulos.”

”Kyllä minä pärjään.”

”Menetkö kotiin?”

Huikean kaunis esikoisteos rakkaudesta, luottamuksesta ja luonnon kauneudesta
Suon villi laulu -menestysteoksen jalanjäljissä.

Aitinsa kuolemasta ja omasta rintasyövästään toipuva Joanna Teale palaa Illinoisin maaseudulle tekemään väitöskirjatutkimustaan pesivistä linnuista. Jo on päättänyt todistaa, etteivät vastoinkäymiset ole nujertaneet häntä, ja uppoutuu työhönsä aamunkoitosta iltahämärään. Jon yksinäiset rutiinit keskeytyvät, kun hänen pihalleen ilmestyy salaperäinen lapsi paljain jaloin ja mustelmilla. Itseään Ursaksi kutsuva tyttö väittää, että hänet on lähetetty tähdistä etsimään viittä ihmettä. Jo on huolissaan tytön kotitiloista ja antaa vastahakoisesti tämän jäädä – vain siihen asti, että saa lisää selville tämän menneisyydestä.

Yrittäessään ratkaista Ursan arvoitusta Jo värvää avukseen erakkomaisen naapurinsa Gabriel Nashin. Mutta mitä enemmän he viettävät aikaa yhdessä Ursan kanssa, sitä enemmän heille herää kysymyksiä. Miten nuori tyttö ymmärtää vaivatta Jon tieteellisiä kirjoja ja Shakespearea? Miksi tytön läheisyydessä tapahtuu hyviä asioita?

Hiljalleen hurmaava lapsi saa Jon ja Gaben laskemaan suojuksensa. Kolmikon välille muodostuu vahva side, mutta he tietävät vaikeiden valintojen olevan edessä. Kun kesä lähenee loppuaan ja Ursa on pian kokenut viisi ihmettään, saavuttaa tytön menneisyys heidät. Se pakottaa Ursan, Jon ja Gaben tuskalliset salaisuudet julki ja jättää heidän kohtalonsa tähtien varaan.

Glendy Vanderahin esikoisromaani Missä metsä kohtaa tähdet on käännetty yli 30 kielelle ja se on noussut Wall Street Journalin, Washington Postin ja Amazonin bestseller-listoille. Teos on ollut Goodreads Choice Awards -ehdokkaana vuoden 2019 parhaaksi romaaniksi.

Glendy Vanderah työskenteli uhanalaisten lintujen asiantuntijana Illinoisissa ennen kirjailijaksi ryhtymistään. Hän on alun perin kotoisin Chicagosta, mutta asuu nykyään Floridan maaseudulla aviomiehensä sekä niin monien lintujen, perhosten ja villikukkien kanssa kuin pystyy tontilleen houkuttelemaan. Missä metsä kohtaa tähdet on hänen esikoisromaaninsa.